

Յաւի անյայտ ափերէն եկան ու գըտան զիրար,
Թողլով անհուն լըքուածներ տառապանքին ցիրուցան.
Եկան արեան՝ մըրրիկին եղեռներէն հոգեվար,
Եւ դիզուեցան Սարսափի վըրանին տակ մերկ անձայն:

«Ո՛հ զարկին, հասէ՛ք», լըսուի երազողէ մը լըքուած,
Կը փըրփըրին գանկեր, շունչ մը կ'եղերերգէ անըսպառ.
Վերջին նոպան կ'երազեն՝ դողող լանջըրը քընած,
Բընութեան սարսուռներուն աննիւթ գիրկը հըրավառ:

Ուր հանգչին՝ հո՛ն աղէտըին ըստուերը կը թեւածէ...
Հո՛ն գիշերին իօ՛ւ պարը յաւերժապէս կը դադրի.
Վայրի քամին աղէտըին ըսկիզբը կ'եղերերգէ,
Ու անուրջներ կը հլուէ ամայութեանց մէջ վայրի.....

ՎԱՀԱՆ Գ. ԹԱՇՃԵԱՆ

ՊԶԿԱՑՈՂ ԹԻԹԵՐ

ՂԱՐԻՊ ԱՂԲՐՏՈՅՍ

Հէգ հոգիս սեպ կողի վըշտատեսիլ ժայռերէն՝
Շիթ շիթ գուլալ ջուր մը պահդ արտասուագին կը սըզկայ,
Մահամերձի մը վերջին հեւքերուն պէս վըշտակայ՝
Որ ցաւագին՝ մերթ ընդհատ կ'արձագանգի դառնօրէն:

Դժբաղդ հոգիս, մարտիրոս և որբ ազգիս քանդըւած՝
Սուգով կայուն՝ արցունքոտ վրկայարանն եղաւ լոկ.
Որ մահօրէն դիմացաւ ամէն լացի վըշտոտոգ,
Սէգ կոթողի մը նըման սար շեշտերովն երկնայած:

Կանգուն մընաց, որպէս զի ապագայի դարերուն
Բոլոր պատմէ ինք՝ թէ միշտ խոշտանգակոծ ազգ մը կար,
Որ զոհ եղաւ հիքօրէն, ախ, սիրտերու կարծրաքար,
Յագեցնելու անոնց վատ ոխը տենդոտ՝ երերուն...:

Ողբամբունչ ըսպասեց՝ որպէս զի ինք փըրփըրագին
Սև ազգերու ճակատին գամէ թուրի մըրուրներ,
Որունք հանդարտ հիւսեցին երազն իրենց քաղցըրաստուեր,
Նահատակումն դիտելով անմեղ եղբօր մը կեանքին:

Երկար դարեր իր ըմպած ջեր արիւնը սեւագէս,
Բոլոր վիշտերն ու սուգերն ու դառնագոյն կեանքն է՝ որ
Հիմակ շիթ շիթ կը մըզուի ժայռ կողերէն սըզաւոր,
Ջարնըւած մայր եզնիկին կողէն կաթոգ շիթին պէս:

Հունս՝ առուակ մ'եղած այդ շիթեր՝ կու լան սիրածայն,
Նորարդորոջ յոյսերու սոժոռներէն անցնելով,
Որոնց վերե կը պարեն ծիածաններ ակնաթով,
Ու գեղաթոյր ծաղիկներ զլւարթօրէն կը խայտան:

Ո՛վ պանդուխտ հայ, հիմակ դուն եկուր տունըդ հայրենի,
Որ քանդ աւեր, դարձած է մոխիրի կոյտ մը ցանցիւր.
Կուշտ մը խրմէ այս ակէն, պապակդ անցուր անձանձիր,
Որ երակէդ նոր կորով ու թարմ արիւն պիտ' անցնի:

ԽԱՐԲԵՐԴ

ՀՐԱՑԱՅՏ

Ք Ո Վ Ա Ն Պ Ա Կ Ո Ւ Թ Ի Դ Ն

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՃԵՄԱՐԱՆ

Հ. Մ. Գոտուրիամ. — Միջնագարեան հայ բա- նաստեղծներ	417
Հ. Վարդամ Հացունի. — Երգմունք գիւաց և ախտից	421
Հ. Ա. Տիրոյեան. — Համաշխարհական լեզու .	435
Տոքթ. Պազիլ. — Լատինական տառերը, և տաճ- կական, պարսկական և արաբական լեզուները .	441
Հ. Ղ. Տայեան. — Եղիշէի չորս յեղանակներ հնագոյն գրչագրի մը մէջ	447

Յ. Ռ. — Փարիզեան թղթակցութիւն — Հայաս- տանցի երկու շրջանաւարտները և տաղանդաւոր ծովանկարիչ Պ. Աբաջն Շապանեան	457
---	-----

Գ Ր Ա Կ Ա Ն Ք

Վիկտորիա Աղամուր. — Նոր երգեր, թրգ. Հ. Ա. Ղազիկեան	458
Վ. Գ. Թաշմեան. — Փրփուրներ. կարաւանը .	462
Հրացայտ. — Պզկացող շիթեր, դարիպ ազրեր. տոցս	463